

INHOUD VOORSTELLING

METAMOORFOSE

Algemene informatie over het bezoek:

- maximaal 1/4 zaalcapaciteit; bezoekers kunnen los van elkaar in de zaal zitten
- de zaal gaat 30 minuten voor aanvang open, zodat bezoekers - als ze willen - alvast in stilte kunnen zitten
- het zaallicht blijft tijdens de voorstelling gedimd aan
- bezoekers kunnen ten alle tijden (ook tijdens de voorstelling) de zaal probleemloos verlaten

Algemene informatie over de voorstelling:

- de voorstelling duurt +/- 45 minuten
- al het geluid van de voorstelling blijft onder de 65 dB
- de voorstelling wordt opgevoerd door 9 zangers en 1 acteur
- er wordt geen geluidstechniek gebruikt: de menselijke stem is de enige geluidsbron
- er zijn geen plotselinge overgangen of harde schakels
- de lichttechniek wordt geregeld met 3 bouwlampen op de speelvloer, die door de performers af en toe verplaatst worden. Er wordt zorgvuldig mee rekening gehouden dat het publiek nooit in de lamp kan kijken.

Beschrijving van de voorstelling:

Het podium is leeg: er schijnt een donkerblauw totaallicht. Vooraan staan 3 bouwlampen die wit licht naar het speelvlak schijnen.

Kort voor aanvang komen de performers oplopen en nemen hun plaats in op de speelvloer. De 9 zangers staan vooraan in het licht van de bouwlampen en kijken in de richting van het publiek. De acteur ligt achter hen op zijn rug op de vloer.

Wanneer al het publiek zit, zal een theatermedewerker kort iedereen welkom heten en nogmaals vragen of alle mobiele apparaten uitstaan. Er mag niet worden gefotografeerd of gefilmd. Tevens wordt er nogmaals vermeld dat er aan het eind van de voorstelling een stilte-applaus wordt gegeven.

Hierna wordt het zaallicht wat gedimd en kan de voorstelling beginnen.

De voorstelling begint met een bewegingsfrase die wordt uitgevoerd door de 9 zangers die op een rij staan. De bewegingen zijn traag en eenvoudig, en hebben veel weg van een begroeting. Aan het eind van de bewegingsfrase opent de rij zich en lopen de zangers een voor een naar de zijkanten van het speelvlak, waar ze 2 rijen vormen. De acteur ligt nog steeds op zijn rug in het midden van de speelvloer.

De acteur vertelt in een eerste monoloog over het feit dat hij elke nacht in het gras ligt en geniet van de leegte die hij dan ervaart. Hij spreekt over de noodzaak van dingen zien en vraagt zich af of dingen die niet gezien worden wel echt kunnen bestaan.

Hij praat over het verschil tussen "weten" en "voelen" en komt tot de conclusie dat hij enkel vertrouwt op wat hij weet, niet op wat hij voelt.

Vervolgens begint het koor een lied te zingen. De tekst van het lied is in het Latijn*.

Tijdens het lied loopt het koor naar een nieuwe positie en vormen ze met elkaar een grote diagonale lijn over het speelveld. De acteur verplaatst zich tijdens het lied langzaam naar het linker voortoneel.

Het koor richt zit tot het publiek, en draait aan het eind van het lied richting de acteur. De acteur erkent de aanwezigheid van het koor op dat moment ook.

De acteur richt zich tot het koor en vraagt waarom ze zomaar zijn monoloog onderbreken. Hij vraagt ze om zich gedeisd te houden, zodat hij door kan gaan met zijn verhaal. Hij probeert verder te gaan - maar dat lukt niet.

Alle zangers reiken hem op hetzelfde moment een hand toe. De acteur vertelt dat hij plotseling een grote verandering in hem voelt die zomaar uit de lucht komt vallen en die hij niet kan duiden. Hij weet niet wat het is, maar hij voelt het wel.

De acteur verplaatst de middelste bouwlamp naar een nieuwe positie op de speelvloer. Hij gaat in het licht staan en voert een gesprek - waarbij we alleen zijn kant daarvan horen. Hij vraagt of de ander iets anders aan hem ziet, hoort of voelt. Hij vertelt dat hij zich anders voelt, maar niet kan duiden wat het is of waar het gevoel vandaan komt. De andere persoon lijkt hem niet te begrijpen, tot zijn grote frustratie. Hij komt tot de conclusie dat zijn hele wereld gekanteld lijkt.

Het koor begint opnieuw te zingen, ditmaal een lied in het Frans*. Ze beginnen op hun plek te zingen. De acteur voert een fragment van de eerdere bewegingsfrase uit. Daarna plaatst hij de bouwlamp terug op zijn oude positie. Tegelijkertijd nemen alle zangers een nieuwe positie in, waardoor ze met elkaar de hele speelvloer innemen. Op deze positie blijven ze de rest van het lied staan, terwijl ze zachtjes en langzaam heen en weer bewegen als wuivend graan. De acteur loopt tussen hen door en neemt de nieuwe ruimte tot zich.

Na afloop van het lied begint de acteur een nieuwe monoloog. Hij biedt weerstand tegen de verandering die hij voelt, en vanuit frustratie dat niemand hem iets van een antwoord op zijn vragen geeft verklaart hij iedereen van het koor zijn vijand. Hij probeert de situatie te verlaten, maar dat blijkt niet te lukken.

Vervolgens beschrijft de acteur - terwijl hij zeer langzaam van achter naar voorop de speelvloer loopt - een ochtend waarop hij wakker wordt, zich wast en een kop thee zet. In alle afzonderlijke handelingen die hij beschrijft, vindt hij de verandering terug die hem maar niet met rust laat.

* voor liedteksten en de vertalingen daarvan, kun je tijdens je bezoek het document "*liedteksten METAMORFOSE*" bekijken.

Het koor begint een nieuw lied te zingen, ditmaal in het Engels*. In het intro van het lied pakken ze kort een deel van de eerste bewegingsfrase terug. Daarna zingen ze staand op hun positie, terwijl de acteur heel langzaam tussen hen door loopt.

Halverwege het lied beginnen de zangers zich te verplaatsen: ze nemen de bouwlampen mee en vormen met elkaar en de lampen een cirkel in het midden van de speelvloer, waarmee ze de acteur insluiten.

Na afloop van het lied begint de acteur weer te praten. Hij spreekt een tekst die meer als een gedicht voelt: sommige zinnen rijmen, en er is af en toe een metrum hoorbaar.

Tijdens de monoloog draaien de zangers zich een voor een om, totdat ze allemaal met hun rug naar de acteur toe staan.

In de tekst vraagt de acteur zich af hoe hij achter kan laten wat hem dierbaar is, en hoe hij los kan laten wat hij liever vast zou houden. Hij vraagt zich af wie hij is, nu hij veranderd is maar ook nog geen nieuwe vorm heeft gevonden. De vragen beangstigen hem, en aan het einde vraagt hij aan het koor om een nieuw lied te zingen omdat hij niet meer wilt praten. Het koor blijft echter stil.

Daarom besluit de acteur zelf te gaan zingen. Hij zingt een lied in het Engels over de man die hij ooit is geweest, maar die nu een vreemde voor hem is*. Hij zingt over dat we toch maar door moeten gaan op ons pad - wat we ook tegen mogen komen.

Het koor (nog steeds met de rug naar hem toegekeerd) zingt langzaam zachtjes met hem mee.

Richting het einde van het lied lopen de zangers een voor een weg uit hun positie, en vormen een horizontale lijn achter op de speelvloer. Ze kijken richting de zaal.

In de monoloog die hierop volgt filosofeert de acteur over zwarte gaten in de ruimte, en hoe alles in ons universum draait om leegte. Hij ziet in dat in die leegte van zwarte gaten juist álles zit, maar dat we dat van de buitenkant niet kunnen zien. We moeten de leegte betreden om erachter te komen wat voor antwoorden erin verscholen zitten.

Hij plaatst de bouwlampen een voor een terug op hun eerste positie. Ondertussen vormen de zangers een groep op de linkerhelft van de speelvloer.

Wanneer de acteur de moed vindt om toe te geven, reikt hij de groep zijn hand. De groep reikt hem zijn hand terug. Hij begroet de eerste persoon van de groep, en wordt zachtjes de groep ingetrokken waarna de groep uiteen loopt en alle zangers individueel over de speelvloer lopen.

In een hierop volgende bewegingsfrase schudt de acteur alle zangers afzonderlijk de hand. Soms is het een warme handdruk, soms is het een meer gevaarlijke/dwingende handdruk, en soms lopen de handen elkaar nét mis waardoor er geen handdruk plaatsvindt. Deze hele bewegingsfrase vindt in stilte plaats.

De zangers met wie er een ontmoeting heeft plaatsgevonden, vormen langzaam een rij in het midden van het toneel. Op een bepaald punt beginnen ze te zingen. Wanneer er een ontmoeting met alle zangers heeft plaatsgevonden, sluit de rij zich en verdwijnt de acteur daarmee uit het zicht.

* voor liedteksten en de vertalingen daarvan, kun je tijdens je bezoek het document "*liedteksten METAMOORFOSE*" bekijken.

De zangers zingen - staand in de rij - een eindlied in het Nederlands over oorverdovende schoonheid*. De acteur sluit aan het eind van het lied aan in de rij. Vlak voor het einde van het lied stappen er twee zangers naar voren, die samen een soort keten vormen. Een voor een stappen de andere zangers en ook de acteur in, en vormen ze met elkaar één grote langzaam bewegende keten. Dit vormt een continu doorlopend beeld.

Na dit laatste lied spreekt de acteur nog één korte monoloog, dat als een gedicht klinkt. Hij spreekt over het inzicht dat hij niet één persoon is, maar juist heel veel versies en vormen van hemzelf. Hij is als een universum zo complex en eindeloos, maar altijd in beweging. Hij ziet in dat hij niet één is, maar ook niet alleen. Hij vindt vertrouwen en zekerheid in het feit dat hij in beweging is, en spreekt aan het einde de begroeting uit waar de zangers hem de eerste keer mee aangesproken hebben.

Tot slot zetten 2 zangers langzaam en één voor één de 3 bouwlampen uit. Wanneer de tekst klaar is blijven de zangers en acteur nog even kort staan.

Dan is de voorstelling klaar; de zangers en acteur draaien zich richting de zaal. Er wordt zacht theaterlicht op hen geschoten zodat ze goed zichtbaar zijn voor de bezoekers. Er wordt gebogen en er vindt een stilte-applaus plaats. Daarna verlaten de zangers en acteur de speelvloer, gaat het zaallicht aan en worden de bezoekers een voor een naar buiten begeleid.

Heb je vragen of onzekerheden? Vraag het ons vooraf door te mailen naar muziektheater.hyperacusic@gmail.com of vraag het op de avond zelf aan een van onze medewerkers. We staan je graag te woord!

* voor liedteksten en de vertalingen daarvan, kun je tijdens je bezoek het document "*liedteksten METAMOORFOSE*" bekijken.